

regnes et heldigt Valg paa Grundlag af Kundskab til Bladsforhold m. m. sikret paa den i § 16 ommeldte Maade ved Samvirken med de der nævnte private Organisationer.

Til §§ 17—22.

I disse Paragrafer, der samles under Afsnit IV, indeholdes de nærmere Regler for de paagældende Myndigheders Fremgangsmaade henholdsvis i Tilfældene efter § 1 a og b og efter § 1 c. Med Hensyn til de lempeligere Foranstaltninger efter § 7 over for § 1 a og b Børnene træffer Udvalget selv — eventuelt endog dets Formand alene — Afgørelsen, derunder altsaa med Hensyn til en saadan midlertidig Anbringelse, som nævnes under § 7 Nr. 5, 2det Stykke, hvis Omstændighederne menes at kræve en saadan. I de andre Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om en videregaaende Indgriben (§ 9), danner Udvalgets Underøgelse den tjenlige Underbygning for Overbrighedens Afgørelse, der jo regelmæssig tør forudsættes at følge Udvalgets Indstilling (§ 19). Fremgangsmaaden inden for Udvalget omhandles nærmere i § 18, der frembyder nogen Afvigelse fra de tilsvarende Regler for Børgeraadene i Kommissionens Forslag. Man har ikke kunnet billige den Udrustning, Kommissionen har foreslaaet, med en Myndighed, der nærmer deres Virksomhed til en Rets, idet man tror, at den i nærværende Forslag hjemlede Afgang til Politiets Medvirkning og eventuelt til Optagelse af Politiretsforhør i og for sig tilstrækkelig tilfredsstillende Behovet, medens paa denne Maade Udvalgenes Virksomhed bevarer den administrative Karakter, der i Virkeligheden efter de herommeldte Funktioners Natur bør bevares.

For Børnedirektørens Virksomhed indeholdes de nærmere Regler i § 21, jfr. hermed § 5, 2det Stykke, navnlig ogsaa Slutningsbestemmelsen, hvorefter der bliver at udfærdige en Instruks for ham af Justitsministeriet.

Paa Reglen i § 22, der er af helt ny Karakter, lægges der en særlig Vægt. Den tilsigter i Arbejdet for denne Sags Tjeneste at medoptage private Organisationer, hvis Virksomhed i høj Grad vil kunne tjene til at meddele Arbejdet en fast Plan og sikre den fornødne Samarbejden mellem Myndighederne og de Institutioner, der iværksatte Opdragsforsorgen.

Hvad i øvrigt angaar den ved Paragrafen anviste Fremgangsmaade, særlig gaaende ud paa paa Forhaand at sikre Midlerne til den paagældende Udgifts Afholdelse, da hænger Nødvendigheden heraf sammen med Forslagets hele Tanke, at Staten ikke sikrer Midlernes ubetingede Tilstedeværelse i det enkelte Tilfælde, men understøtter Bestræbelserne i saa Henseende

fra kommunal eller privat Side dels ved selve Organisationen af Forsorgsvirksomheden m. m., dels ved almindelige Tilskud, der eventuelt efter Trangen ville kunne forhøjes. Det forudsættes, at der ved følgende Finanslovforslag efter Lovens Vedtagelse fremsættes Forslag om saadanne Tilskud til de paagældende, da eventuelt godkendte Institutioner, hvorigennem disses Virksomhed støttes i et passende Omfang, saaledes at en Regulering, eventuelt en Forøgelse, af de nu paa dette Omraade hvede Tilskud opnaas.

Til § 23.

Den her fastsatte Grænse stemmer med den for Tilshyret med Plejebørn gældende (L. 1ste Marts 1895 § 1).

Til §§ 24 og 25.

Disse Regler svarer paa det nærmeste til Kommissionens Forslag §§ 36 og 37.

Til § 26.

Svarer nærmest til Kommissionens Forslag § 23 og § 25, sidste Stykke.

Til §§ 27—30.

Jfr. herved Reglerne i Kommissionens Forslag §§ 31 og 38. Med Hensyn til § 27 bemærkes, at en Overflyttelse fra Opdragsanstalt til Børnehjem næppe vil blive særdeles praktisk, men der kan dog vistnok forekomme Tilfælde, hvor det vil være heldigt, at Afgang til en saadan er hjemlet.

Til §§ 32 og 33.

Disse Straffebestemmelser behøve næppe nærmere Forklaring. § 32, 1ste Stykke er en Udvidelse af Straffelovens § 183, 1ste Stykke, der i Overensstemmelse med hele det paagældende Kapitels Indskrænkning til Forbrydelser mod Rønskedeligheden kun nævner Forsørelse til Løssagtighed.

Til §§ 34 og 38.

Man har af de Grunde, som tidligere ere nævnte, her forladt Kommissionens Princip, at Stat og Kommune i et nærmere bestemt Forhold skulle dele Udgifterne ved Forsorgens Gennemførelse. Principet er her, at Stat og Kommune kun skulle have ny Udgifter ved de ny Organisationer, der træffe Bestemmelse om Forsorgsreglerne, men ikke Udgift til Udførelse af disse, hvor saadan Pligt ikke allerede nu paahviler. Om Stat og Kommune vil oprette Hjem og Anstalter, eller gaa den Vej at støtte saadanne eller Foreninger, staar dem frit. En anden Sag er, at man tør haabe ogsaa paa denne Maade at naa i det væsentlige lige saa langt som ved en mere omfattende